

Didzis Meļķis

Pilsoniskie uzņēmēji digitālajā līdzdalībā sabiedrības problēmu risināšanai: konceptualizācijas nepieciešamība

*Civic Entrepreneurs in Digital Participation
for Solving Societal Challenges:
The Need for Conceptualization*

Anotācija

Rakstā analizēta nepieciešamība konceptualizēt Latvijai iezīmīgās digitālās līdzdalības ekosistēmu – tās aktorus un to vietu šajā jau notikušajā, tomēr aizvien attīstībā esošajā pārvaldības inovācijā. Raksta pamatā ir autora maģistra darbā “Digitālā līdzdalība kā valsts prestiža instruments Latvijas ārpolitikā (2011–2020)” [Meļķis 2020] veiktās intervijas, organizācijas “ManaBalss” dati, kā arī akadēmiskās literatūras analīze. Autors secina, ka digitālā līdzdalība Latvijā ir ne vien unikāli efektīva pasaules mērogā, bet arī pierādāmi sniedz risinājumus pētnieku uzrādītajām problēmām un dilemmām, piemēram, par digitālās līdzdalības izmērāmību un tās kvalitāti. Latvijā radītās digitālās līdzdalības ekspertīzes akadēmisko un profesionālo komunikāciju un starptautisko mērogojamību traucē tās konceptualizācijas neesamība vispirms jau akadēmiski un tad – arī institucionāli attiecīgā likumdošanā un rīcībpolitikās.

Atslēgvārdi: digitālā līdzdalība, pilsoniskā līdzdalība, pārvaldības inovācija, “ManaBalss”.

Ievads

Kopš 2011. gada 56 pilsoņu rosinātās iniciatīvas platformā ManaBalss. lv ir mainījušas nacionālo likumdošanu, ieskaitot Satversmes grozījumu, – tas ir globāli unikāls gadījums, kad pilsoņi ar tiešsaistes palīdzību ir mainījuši savu konstitūciju. Organizācijas “ManaBalss” darbības modelis un sasniegtā efektivitāte ir pasaules līmeņa fenomens, kas patstāvīgi nonāk pasaules mediju (*The New York Times*, *The Guardian*),

starptautisko institūciju (OECD, Eiropas Parlamenta) un domnīcu (*Democracy International, Carnegie Europe*), kā arī dažkārt pētnieku rezdeslokā. Tomēr akadēmiski padziļināti “ManaBalss” un Latvijas digitālās līdzdalības fenomens nav analizēts.

Amatpersonu, politiķu un “ManaBalss” vadības intervijas un politikas dokumentu analīze liecina, ka panāktā digitālās līdzdalības inovācija Latvijā nav pietiekami institucionalizēta, lai tiktu uzskatīta par noturīgi ilgtspējīgu. Raksta autora hipotēze ir, ka digitālās līdzdalības kā pierādītas efektīvas ekosistēmas institucionalizācijai un tās ilgtspējas garantijai traucē tās konceptualizācijas trūkums, sevišķi valsts pārvaldē. Šī hipotēze analizēta autora topošajā promocijas darba pētījumā, bet šā raksta mērķis ir izanalizēt primāro problēmu – Latvijas digitālās līdzdalības ekosistēmas konceptualizācijas nepieciešamību.

1. Digitālā līdzdalība: notikusi inovācija

2011. gadā līdz ar platformas ManaBalss.lv izveidi un sekmīgu kolektīvo iesniegumu likumdošanas lobiju Latvijā ir notikusi pārvaldības inovācija. Saeimas kārtības rullis kolektīvā iesnieguma statusu nosaka 10 000 pilsoņu (vecumā virs 16 gadiem) parakstītām iniciatīvām, kuras Saeimai ir obligāti jāizskata un par kuru tālāko virzību jālemj. Kā lepošanās vērtu tehnoloģisku un pārvaldības inovāciju to raksturo Valsts kancelejas amatpersona, kurai šī likusies ģeniāla ideja, arī ANO Attīstības programmas birojā visi zinājuši par “ManaBalss” latviešu valodā, tāpat šis kā viens no piemēriem par sabiedrības līdzdalību bijis zināms gan Tieslietu ministrijā, gan Ārlietu ministrijā.

Amatpersonas raksturotā ģeniālā jeb unikālā, inovatīvā ideja nozīmē ar attiecīgo risinājumu sasniedzamo politikas mērķu pacelšanu jaunā hierarhijā. Tā vairs nav politiķu ieklausīšanās tautā “pa vecam”, kad, atbildot uz problēmas radītu izaicinājumu, rīcībpolitika sakņojas, izriet un mācās no iepriekšējās rīcībpolitikas pieredzes, vai arī jaunu rīcībpolitiku politisko lēmumu pieņēmēji izveido, balstoties uz valsts aparāta ekspertu viedokli. Šādā “pa vecam” modelī, kas raksturo pirmā un otrā līmeņa politisko pārmaiņu un sociālo mācīšanos, proti, mācīšanos tīri no līdzšinējām rīcībpolitikām vai arī ar sistēmu apkalpojošo ekspertu piesaisti, politikas mērķu

hierarhija paliek 1.0 līmenī, kā to definē Pīters Hols (*Hall*). Proti, uzklausišana “pa vecam” rezultējas inkrementālās pārmaiņās, jo mērķu hierarhija 1.0 līmenī neko citu nepieļauj [Hall 1993: 278].

Savukārt pārvaldības inovācija notiek trešajā politisko pārmaiņu un sociālās mācīšanās līmenī, kas ir jau radikāls, stratēģisks un iezīmē rīcībpolitikas pašas paradigmas maiņu (skat. 1. attēlu pielikumā). ManaBalss.lv “ģeniālā ideja” 2011. gadā un turpmāk nozīmē jaunu politisko paradigmu – ka ar likumā atrunātu procedūru pilsoņi tieši nosaka parlamenta dienaskārtības jautājumus, nevis parlaments tikai “ieklausās” tautas balsī pa juridiski nesaistošiem vai minimāli saistošiem kanāliem.

Pēc P. Holsa modeļa vērtējot, šo 3. līmeņa pārmaiņu ar mērķu hierarhiju 2.0 kāda intervētā politiķe raksturo kā “jauno Tautas fronti”, kas “ienāk pagalmā”, un kā pilnīgi jaunu parlamenta un elektorāta sadarbības formu.

Jaunizvirzīto politisko mērķu hierarhiju, kas notikušās inovācijas rezultātā ir nostiprināta likumdošanā, uzsver arī intervētā Ārlietu ministrijas amatpersona. To uzsver arī vadoša Saeimas deputāte.

Intervijās amatpersonas un politiķi organizāciju “ManaBalss” traktē kā tādu, kas ir “ielikta Saeimas procesā” un “ierakstīta normatīvos”, lai gan juridiski tā nav. Tas ir subjektīvi izveidojies tēls, kas saistās ar “ManaBalss” sākotnējo un turpmāko rīcības mērķtiecību kā pilsoniskajiem uzņēmējiem. Ļoti drīz “ManaBalss” kā zīmola vārds sabiedrībā sāka saistīties ar visu plašo digitālās līdzdalības ekosistēmu, lai gan organizācija tikai ļoti efektīvi izmanto iedibināto sistēmu, un tikpat labi to varētu darīt jebkurš. Sociālajos tīklos kā idioma tiek izmantots izteiciens “jāierosina tas un tas Manā Balsī”, līdzīgi kā internetā var “kaut ko noguglēt”, lai gan meklētājprogrammai ne obligāti ir jābūt *Google*.

Lai gan “ManaBalss” komanda kopā ar digitālās līdzdalības idejas atbalstītājiem – virkni ekspertu un sabiedriskās domas līderu – sevišķi 2011. gadā lobēja īpaši Saeimu par kolektīvo iesniegumu atrunāšanu likumdošanā, pati organizācija vai platforma nevienā regulējumā nefigurē kā atrunāta šīs sistēmas daļa. Kā to raksturo citētā politiķe, kas pati savulaik piedalījās ManaBalss.lv virzīto pārmaiņu aizstāvībā, “ne jau ManaBalss mainīja procesu”, bet gan panāktais mehānisms – ka “sākuma punktā kādam nav jāizvēlas – skata vai neskata [iniciatīvu]. To izvēlas “cipars”. Ja sasniedz ciparu, tad tu zini, ka tu tiec līdz pirmajai uzklausišanai Saeimā” [Melķis 2020: 134].

Viņa piekrīt, ka gan “ManaBalss” komanda, gan iesaistītie juristi, politologi un domnīcas sākotnējā kolektīvo iesniegumu sistēmas lobijā 2011. gadā darbojās kā rīcībpolitikas uzņēmēji. “Tā bija neatlaidība, un birokrātijas nespēja stāvēt pretī tādām metodēm, kas būtībā ir uzņēmējdarbības, start-up metodes.” Cita šai sākotnējā lobija procesā iesaistītā politiķe raksturo, ka tas bija sekmīgi un gudri izmantots iespējas logs publiskajā pārvaldē: “Kā mēs ielikām tos pilsoņu iesniegumus likumā – tas vienkārši bija iespēju logs tajā brīdī. Arī ļoti pamatīga un intensīva lobēšana, bet tas bija iespēju logs.” [Meļķis 2020: 141] Proti, tie ir jau klasiski rīcībpolitikas pārmaiņu termini un mehānismi, kā tie ir definēti un analizēti, sākot ar Džonu Kingdonu (*Kingdon*).

Rīcībpolitikas uzņēmēji ir personas, kas labprātīgi iegulda savus resursus tiem vēlamu nākotnes rīcībpolitiku labad. Savukārt pilsoniskie uzņēmēji šai rakstā saprasti kā šaurāka rīcībpolitikas uzņēmēju daļa, kas savā vērtīborientācijā fokusējas tieši uz panākamo pilsonisko, sabiedrisko labumu. Tas viens otru neizslēdz, tomēr rīcībpolitikas uzņēmēja mērķis var būt arī pamatā ekonomiski vai komerciāli motivēts.

Par rīcībpolitikas logiem Dž. Kingdons sauc kritiskos nosacījumu sakritības krustpunktus, kuros politikas pārmaiņa ir iespējama (skat. 3. attēlu pielikumā). Tas ir laiks, kad jārikojas, un tai brīdī rīcībpolitikas alternatīvajam piedāvājumam ir jābūt gatavam. Loģisks ir jautājums – kā krīzes brīdī var būt jau gatava rīcībpolitika? Šis ir izšķirīgs moments pilsonisko uzņēmēju konceptualizācijas nepieciešamībai, jo atbilde uz jautājumu ir – ka rīcībpolitikas piedāvājumu krīzes situācijā padara daudz ticamāku tieši rīcībpolitikas uzņēmēju klātbūtne sistēmā. Attiecībā uz digitālo līdzdalību tie ir pilsoniskie uzņēmēji.

Pilsoniskie uzņēmēji ir agrīni problemātisku stāvokļu fiksētāji, kas šos stāvokļus vispirms sev un tad pakāpeniski arī pārējos rīcībpolitikas strāvojumu sistēmas līmeņos (skat. 2. attēlu pielikumā) formulē nevis vienkārši kā neērtus apstākļus, bet gan kā reālas, tomēr arī atrisināmas problēmas. Kā to raksturo Dž. Kingdons, “starp apstākļiem un problēmu ir atšķirība” [Kingdon 2014: 198].

Kritiskā nosacījumu sakritība jeb rīcībpolitikas logi, kas ir rīcībpolitikas strāvojumu krustpunkti, nav pašsaprotami nevienai no iesaistītajām pusēm – ne pašiem pilsoniskajiem uzņēmējiem, ne politiķiem, izpildvarai,

ekspertiem utt. Tāpēc rīcībpolitikas pārmaiņām vispār un digitālās līdzdalības ekosistēmas efektivitātei konkrēti izšķirīgi svarīga ir rīcībpolitikas uzņēmēju jeb pilsonisko uzņēmēju esamība “uz vietas” – šo pilsonisko uzņēmēju gaidas un gatavība rīcībpolitikas logiem. Digitālās līdzdalības ekosistēmā tieši pilsoniskie uzņēmēji veido saslēgumus starp daudzajiem strāvojumiem, pirms vēl iespēju logi paveras.

Un, kad tas notiek, tad saskaņā ar Dž. Kingdona modeli tieši pilsonisko uzņēmēju klātbūtne sistēmā ir “būt vai nebūt” jautājums, vai piemērotākā rīcībpolitika tiks vai netiks piedāvāta, efektīvi lobēta un panākta.

2. Digitālā līdzdalība: inovācija ar turpinājumu

Ir iezīmīgi, ka “ManaBalss” un domubiedru 2011. gadā panāktā pārmaiņa sakrīt ar P. Hola 3. līmeņa rīcībpolitikas pārmaiņu gan sākotnēji, gan vēlāk kā noturīga mērķu hierarhija 2.0. Proti, ManaBalss.lv tehnoloģiskais un sniegto atbalsta pakalpojumu risinājums kopā ar kolektīvo iesniegumu atrunāšanu likumā radīja kritisko gravitāciju pārvaldības inovācijai un uz uzticību un koleģiālu cieņu balstītas ekosistēmas attīstībai (skat. “jaunās Tautas frontes” tēlu iepriekš). Šī ir sākotnējā un jau 2011. gadā notikusi inovācija, kas ieviesa politikas mērķu hierarhijas 2.0 nostādni – ka parlaments tautu turpmāk uzklaustīs ne tikai “pa vecam”, bet arī pilnīgi jaunā veidā.

Būtiski ievērot, ka paralēli sākotnējai pārvaldības inovācijai 12 darbības gadu laikā “ManaBalss” noturīgi uzrāda turpinošu inovāciju jau kā sistēmu. Proti, ka pārvaldības inovācija ir ne tikai pati platforma un tās medežmenta ekspertīze, bet gan visa ap to izveidojusies ekosistēma ar tās pastāvīgi mainīgo, visplašākā spektra pilsonisko uzņēmēju noturīgi pārrādīto saturu un inovatīvu, augstu sabiedrisko vērtību pārmaiņu panākšanu no jauna un no jauna. Attiecīgi var secināt, ka saskaņā ar P. Hola politikas pārmaiņu līmeņu modeli līdz ar Latvijas digitālās līdzdalības ekosistēmas izveidi politikas mērķu hierarhija 2.0 jeb nākamā līmeņa politikas nostādne ir iedzīvināta permanenti. Tas ir pats sevi uzturošs rīcībpolitikas inovācijas loks, kas turpinās un pats atjaunojas (skat. 3. līmeņa pārmaiņu 1. attēlā pielikumā).

Praktiski tas nozīmē, ka gan individuālie, gan nevalstisko organizāciju (NVO) pilsoniskie uzņēmēji visplašākajā spektrā ManaBalss.lv

platformā un digitālās līdzdalības ekosistēmā ir “uz vietas” jebkurai krīzes jeb Dž. Kingdona iespēju loga situācijai. Tas ir pierādījies daudzkārt. Šeit – trīs piemēri no dažādām jomām un ar atšķirīgu panākto pārmaiņu tempu.

Iniciatīvu “Par iespēju saņemt atlīdzību par PET pudeļu un citu dzērienu iepakojumu nodošanu”¹ NVO “Zaļā brīvība” ierosināja 2016. gadā. Pēc gada iniciatīva bija savākusi nepieciešamo balsu skaitu un tika iesniegta Saeimā, tomēr maz kas liecināja, ka politiskā konjunktūra PET depozīta idejai būtu labvēlīga un ideja – īstenojama. Bet mainījās Saeimas sasaukumi, mainījās konjunktūras, un konsolidējās arī PET depozīta pilsoniskais un konvencionālais lobijs – pat līdz tādām līmenim, ka 2019. gadā, kad Saeima gatavojās pieņemt attiecīgo likumprojektu, piedāvājumā bija jau divas nosacīti konkurējošas PET depozīta sistēmas tehnoloģijas. Pilsoniskie uzņēmēji un rīcībpolitikas uzņēmēji digitālās līdzdalības ekosistēmā bija “uz vietas”, profesionāli problematizēja Dž. Kingdona aprakstītos apstākļus un galu galā izmantoja iespēju, lai panāktu augstas sabiedriskās vērtības pārmaiņas. Iznākumā Latvijā no 2022. gada februāra ir PET taras depozīta sistēma, un tā tiek paplašināta ar citām taras kategorijām.

Iniciatīvu “Par valsts apmaksātu pakalpojumu ieviešanu bērniem ar autiskā spektra traucējumiem”² 2021. gada martā ierosināja nodibinājums “Bērnu slimnīcas fonds” (BSF). Pēc divām nedēļām (!) iniciatīva kā kolektīvais iesniegums jau bija Saeimā; vēl pēc mēneša bija skaidrs, ka šīs iniciatīvas prasības izpildei kopā ar citu iniciatīvu, arī veselības aprūpē, jau tajā pašā gadā tiek asignēts 2,1 miljons eiro, un autiskā spektra agrīnas diagnostikas un intervences finansējums tiek paredzēts turpmākajos budžetos kā prioritārs. BSF vadītājas reakcija sarunā ar “ManaBalss” bija – “Kas tikko notika!?” jeb pozitīvs pārsteigums. “Runājuši un vērsuši uzmanību uz šo esam jau gadiem ilgi; ir dzirdēti arī visādi solījumi – ka tūlīt, tūlīt. Bet, lūk, caur šo iniciatīvu ceļš bija ļoti ātrs un efektīvs,” saka BSF vadītāja [ManaBalss.lv 2021].

Šis ir piemērs Dž. Kingdona teiktajam, ka rīcībpolitikas loga pavēršanās nav pašsaprotama nevienai no iesaistītajām pusēm, un rīcībpolitikas pārmaiņu izšķirīgo aktoru esamība “uz vietas” pienācīgās krīzes brīdī ir

1 Pieejams: <https://manabalss.lv/i/1009> (skatīts 15.11.2022.).

2 Pieejams: <https://manabalss.lv/i/2069> (skatīts 15.11.2022.).

no svāra. To apliecina arī cita pilsoņu iniciatīva – “Uzvaras pieminekļa demontāža”.³ To 2017. gadā ierosināja individuāls autors, ne organizācija. Pēc diviem gadiem iniciatīva palēnām bija guvusi parakstītāju atbalstu un tika iesniegta Saeimā.

No sākta gala bija skaidrs, ka prasītās pārmaiņas īstenošana pat kvēlākajiem tās politiskajiem atbalstītājiem nešķiet reālistiska, jo prasītu fundamentāli pārskatīt ļoti piņķerīgu, no Krievijas Federācijas puses izcili prasmīgi sastādītu un Latvijas pusei stratēģiski nozīmīgu starptautisko līgumu. Attiecīgi priekšlikums iegūla dziļi atvilktņē kā Saeimā, tā Ārlietu ministrijā, un tā tas bija līdz pat 2022. gada martam. Pēc Krievijas iebrukuma Ukrainā iniciatīvas autors ar “ManaBalss” konsultatīvo atbalstu aktualizēja savu iniciatīvu Saeimas Ārlietu komisijā. Sākotnējā atjaunotajā izskatīšanā aizvien bija skaidrs, ka politiķi un diplomātijas profesionāļi Uzvaras pieminekli aiztikt neuzskata par iespējamu. Bet tad konjunktūra ļoti strauji mainījās; augustā pieminekļis bija jau demontēts; vēl 69 padomju laika pieminekļi viscaur Latvijā bija atzīti par nojaucamiem. Nav iespējams pateikt, vai bez šīs iniciatīvas Uzvaras laukums Pārdaugavā pašlaik izskatītos citādi, bet ir pilnīgi skaidrs, ka tā pašreizējo izskatu ir panācis viens cilvēks, pilsoniskais uzņēmējs, kopā ar 10 822 viņa iniciatīvas atbalstītājiem, kuri atbalstu pāda ar digitālās līdzdalības starpniecību.

Neviens no šiem rīcībpolitikas maiņas sasniegumiem ne tuvu nav pašsaprotams. Augstas sabiedriskās vērtības risinājumi atkritumu saimniecībā, veselības aprūpē un kolektīvās atmiņas un starptautisko attiecību jomā ir panākti ar pilsonisko uzņēmēju esamību “uz vietas” pareizajā laikā un pareizajā vietā – digitālās līdzdalības ekosistēmā.

Secinājumi

Intervētās amatpersonas, politiķes un “ManaBalss” vadītājs izceļ Latvijas digitālās pārvaldības vispār un konkrēti digitālās līdzdalības atšķirību no Igaunijas, kur šī joma ir “nobrendota”, politiski konceptualizēta un droši ilgtspējīga. Savukārt par Latvijas digitālo līdzdalību Valsts kancelejas amatpersona, kura izcēla šīs inovācijas ģenialitāti un sevišķumu

³ Pieejams: <https://manabalss.lv/i/1245> (skatīts 15.11.2022.).

starptautiski, spriež, ka “tā ilgtspēja nav .. viņas sabiedrības ilgtspēja – tas, kā sabiedrība viņu varētu uzturēt – nav tā mehānisma” [Meļķis 2020: 112]. Kā pamatproblēmu viņa norāda esošās sistēmas atkarību no konkrētiem pilsoniskajiem uzņēmējiem, sākot ar “ManaBalss” vadību, kurai kādā brīdī var iestāties apnikums. “ManaBalss” vadītājs intervijā pauž līdzīgu sajūtu.

Intervētie gan izceļ nevalstiskā sektora un pilsonisko uzņēmēju lomu Latvijas digitālās līdzdalības salīdzinošajā efektivitātē – “ja skatāmies uz nevalstisko sektoru, es domāju, ka pie mums tas ir dzīvāks. Pie mums tas ir dzīvāks, aktīvāks un arī vairāk panācis” [Meļķis 2020: 148]. Tas sakrīt ar salīdzinošu vērtējumu par digitālās līdzdalības aktoriem Lielbritānijā, Igaunijā, Ukrainā un Latvijā – ka ekosistēmas efektivitāte ir atkarīga no pilsonisko uzņēmēju primāruma vai sekundāruma sistēmā [Lučenko & Meļķis 2022: 104–106].

Secinājums: ir nepieciešama izsvērta likumdošana un rīcībpolitika, lai nodrošinātu konstruktīvu, mērķtiecīgu digitālo līdzdalību ar līdzsvarotiem mandātiem, atbildībām un pienākumiem starp digitālās līdzdalības ekosistēmas pilsoniskajiem un publiskā sektora aktoriem. Starptautiskie digitālās līdzdalības vertikālās integrācijas piemēri ir uzskatāmi neefektīvi, bet tās horizontāla integrācija nav noturīgi ilgtspējīga.

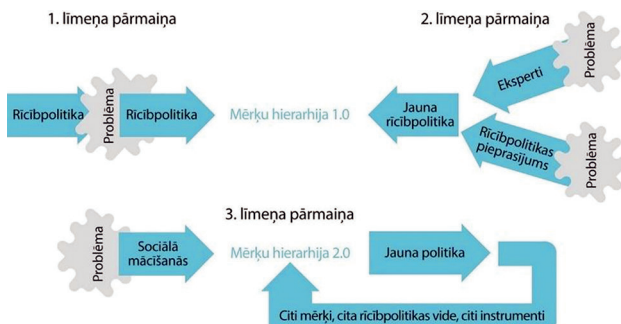
Risinājums ir konceptualizēta un institucionalizēta publiskā un pilsoniskā sektora koleģiāla simbioze digitālajā līdzdalībā. Līdzšinējās – tīri horizontāli integrētās – sistēmas noturīgās efektivitātes apstākļos Latvija ir unikāli labvēlīgā situācijā šādai nākamā līmeņa pārvaldības inovācijai. Perspektīvā ir arī skaidrs pieprasījums pēc tās mērogošanas starptautiski.

Izmantotie avoti un literatūra

1. Hall, P. A. (1993). Policy paradigms, social learning, and the state: The case of economic policymaking in Britain. *Comparative Politics*, 25(3), 275–296.
2. Kingdon, J. W. (2014). *Agendas, Alternatives, and Public Policies*. 2nd ed. Harlow: Pearson Education.
3. Lučenko, D., Meļķis, D. (2022). Digitālās iniciatīvas kā digitālās demokrātijas instrumenti (Електронні ініціативи як інструмент електронної демократії). In: *Human rights in terms of the digital transformation of society. A monograph (Права людини в умовах цифрової трансформації суспільства)*. Luchenka, D. (ed.). Kharkiv: The Yaroslav Mudryi National Law University, pp. 88–108.

4. ManaBalss.lv. (2021). *Divas pilsoņu atbalstītās iniciatīvas paredzami būs prioritāras nākamā gada budžetā*. Pieejams: <https://manabalss.lv/i/2069#news> (skatīts 16.11.2022.).
5. Meļķis, D. (2020). *Digitālā līdzdalība kā valsts prestiža instruments Latvijas ārpolitikā (2011–2020)*. Maģistra darbs. Rīga: Rīgas Stradiņa universitāte.
6. Saeima. (1994). *Saeimas kārtības rullis*. V. Lietu izskatīšana. 5.3 Kolektīvā iesnieguma izskatīšana. Pieejams: <https://likumi.lv/ta/id/57517-saeimas-kartibas-rullis> (skatīts 15.11.2022.).

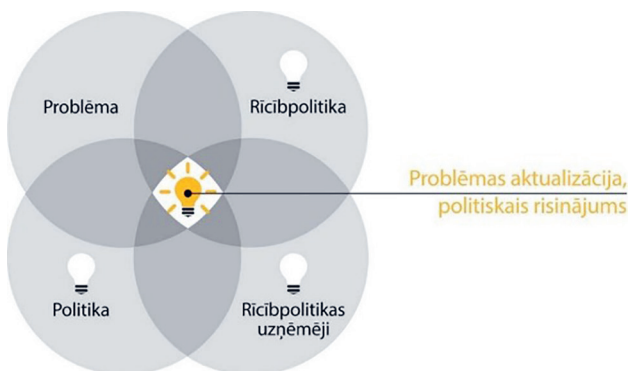
Pielikums

1. attēls **Politikas pārmaiņu līmeņi** [Hall 1993]

2. attēls. **Daudzo strāvājumu sistēma un iespējas logs rīcībpolitikā** [Kingdon 2014]

3. attēls. **Daudzo strāvājumu sistēmas krustpunkta šķērsgriezums rīcībpolitikas loga situācijā** [Kingdon, 2014]